

ΕΚΔΙΔΕΓΑΙ
ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ
ΚΑΙ
ΚΤΡΙΑΚΗΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΑΗΡΩΓΕΑ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΔΡ. 10
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Φρ. Χρ. 10

Τιμή Φύλλον
5 λεπτά 5

"ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΑΓΓΛΩΝ
—ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ—"

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΡΟΣ Δ'.

ΑΘΗΝΑΙ, Κυριακή 18 Ιουνίου 1903

ΓΡΑΦΕΙΑ : 'Οδός Οικονόμου αρ. 4 | ΑΡΙΘ. 47

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΧΗΡΑΣ

I

Τέτοια κρίσι ποιά τήν κρίνει;
πρὶν ὃ ἄνδρας τῆς πεθάνῃ,
μὲ τῆς μίγνισας τῇ χάρι
σοῦ τὸν εἶπεν κριτὴν...

Μόλις πέθανε, σ' τὸ Χάρο
τὸν παράδωκε, τρελλή,
καὶ ἀμέσως τὸν κουμπιὸν
ἀγκυλιώζει καὶ φιλεῖ!

Καὶ φωνάζει—βρὲ καλὴ μου
γειτονιά, γιατί νὰ φοῖτης;
ἀν ἐπῆρε τὸ φίλιν μου
τὸ 'θελε ὁ μακαρίτης!

II

Πεθαίνω, γυναικούλα μου!
ἄχ! κάνε σ' τὴν ψυχούλα μου
μιά ὑστερή σου χάρι...
νὰ πάρῃς ἐξιντάρη!

—'Η δόλια τί παθαίνω,
τί μοῦτανε γραμμένε;
ὦ μὲ! Χριστέ μου γιάντα
τιῦ ἔστειλες τὸ Χίρι;
ἀν δὲ, ἀπὸ τριάντα
βρεθεῖνε, νὰ τοῦς πάρω;

JUDASERRANT

— Ο ΣΑΝΙΔΟΠΛΗΚΤΟΣ

ΟΙ σανίδες ποῦ τὸν ἀνέβασαν στὴν 'Αρχή,
οἱ σανίδες καὶ τὸν ἐγκρεμοτσάκηταν ἀπ'
αὐτήν.

Τοῦλάχιστον ἔτσι, ὡς Σανιδοπληξία, ἐχα-
ρακτηρίσθηκε ἡ ψηφοφορία τῆς προχθεσινῆς
Πέμπτης, ἀφοῦ κάθε βουλευτὴς ποῦ ἀνέβαινε
στὸ βῆμα γιὰ νὰ δηλώτῃ τοὺς λόγους τῆς
ἀποσκιρτήσεώς του, ἀντιπροσώπευε κι' ἀπὸ μιὰ
σανίδα.

Ἐξηγούμεθα. Ὅχι ἀπὸ λόγους οὐσιαστι-
κοὺς, ἀλλ' ἀπὸ λόγους ρουσφέτολογικοὺς, ἤ-
γουν ἀπὸ σανιδένιους λόγους, ἀπισκίρτησαν
ἀπὸ τὸ μαντρί, ἐκεῖνοι ποῦ ἐφιλοτέχνησαν τὸ
γκρεμοτσάκισμά του.

Κι' ἀποδείχτηκε γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμα—
μακάρι νᾶνε αὐτὴ, κ' ἡ τελευταία— πῶς ὁ γη-
ραῖος θεμοσφύλαξ τῆς Καρκαλοῦς ἀνκατέχῃ τὸ

μυστικὸ νᾶνεδαίνῃ μὲ μιὰ κάπως θεατρικὴ, οἰ-
κονομία στὴν Κυβερνητικὴ σκηνή, δὲν κατέχει
καὶ τὸ μυστικὸ νὰ κρατιέται σ' αὐτὴ, ἢ νὰ
πέφτῃ τοῦλάχιστον μὲ κάποια χάρι.

—>

ΚΑΙΡΟΣ γιὰ ἐπικηδεῖους δὲν εἶνε. Ἄν 'πῇ
δὲ κανεὶς πῶς ἔκανε μιὰ τρύπα στὸ νερὸ
κατὰ τὴν πολύμηνη δρᾶσι του, τὰ εἶπε δλα.

Οἱ τελευταῖες λέξεις του ἦταν:

— Δὲν μᾶφισεν ἡ ἀντιπολίτευσι νὰ ἐφαρ-
μέσω τὸ πρόγραμμά μου!

Οἱ ψυχορραγῶντες ἐξομολογοῦνται τὰ κρί-
ματά τους, ἐν συντριβῇ καρδίας, γιὰ νὰ σύχουν
τὴν ἄφεισι.

Ἡ Κυβέρνησις ψυχορραγοῦσα ἐφεύσθηκε.
Ἡ Ἀντιπολίτευσις οὔτε τὴν ἐμπόδισε νὰ κρα-
τηθῇ, οὔτε τὴν ἐσπρωξέ νὰ πέτῃ.

Ἐκατρακύλισε στὸ γκρεμὸ μόνῃ της, ἀφοῦ
ἐσάπισαν οἱ σανίδες τῆς δημοσκοπικῆς γεφύρας
ποῦ θὰ τὴν ἔφερναν στὸ τέρμα τοῦ ἀγῶνά
της—στὸν Προϋπολογισμό.

—>

ΚΑΙ ΤΩΡΑ;

Δυστυχῶς μὲ τὸ γκρεμοτσάκισμα τῆς Κυ-
βερνήσεως, τὸ ἔθνος δὲν σώζεται, ἀφοῦ τρι-
γύρω δὲν φαίνεται ὁ Δυνατὸς ποῦ θάρπᾳξῃ τὰ
γκέμια στὰ χέρια του καὶ θὰ ὀδηγήτῃ τὸν ἀ-
φηνιασμένον πολιτικὸν Βουκέφαλον στὸ παχνί.

Τὸ μόνον εὐτύχημα εἶνε πῶς ἐκτυπήθηκε
γερά καὶ κατακέφαλα ἡ Δημοσκοπία.

Πάλι δὲ πολὺ κι' αὐτὸ τὸ κέρδος, τὸ ἀρ-
νητικὸ, ἀφοῦ γιὰ μέρικα χρόνια ἀκόμα—ἴσως
καὶ γιὰ πολλὰ—θὰ εἴμαστε καταδικασμένοι μὲ
τέτοια κέρδη, ἀρνητικά, νὰ τρεφώμαστε.

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΡΟΔΟΚΡΙΝΑ

IV

Ὅλη μοῦ βρίσκεται ἡ χαρὰ
Στὰ ὄνειράτα θαμμένα,
Γοργοπερνῶν τὰ ὄνειράτα
Κι' αὐτὴ μαζὺ τοὺς δένει
—Ἀχ! μόνον ἡ λύπη δὲ διαβαίνει—
Κι' ὅλη μοῦ βρίσκεται ἡ χαρὰ
Στὰ ὄνειράτα θαμμένα....

V

Στὰ βάσανα ἀρμενίζουμε
Καὶ μὲς στὶς πίκρες πλέμε.
Τὴ νύχτα ἀναστενάζουμε
Καὶ τὴν ἡμέρα κλαίμε
Κ' εἶναι γραφτό μας, ζέμε,
Παντοτεινὰ στὰ βάσανα
Καὶ στὸς καύμους νὰ πλέμε.

VI

Κλαῖς στὴν πατρίδα μοναχὴ
Κ' ἔρμος θοῖνῳ στὰ μαῦρα ξένα,
Στενάζεις μὲς ἀφ' τὴν ψυχῇ,
Κι' ἀναστενάζω πικραμένα.
Πιὰ μέρα, ποιά, χαίρῃς βροχῇ
Θα βγῇ ἀφ' τὰ μάτια τὰ ὀλιμμένα;

VII

Γυρνῶ, γυρνῶ στὴ μάστιγ ξενιτιά
Καὶ μιὰ ματιὰ γιὰ μένα δὲ δακρύζει
Καὶ δὲ χτυπᾷ γιὰ μένα μιὰ καρδιά
Καὶ νὰ κυττάξῃ με ἕνας δὲ γυρίζει.
Ποῦσαι, ἄχ! ποῦσαι μᾶνα μου γλυκιά
Ποῦ τὰ βουνὰ ἢ ἀγάπη σου ραγίζει;

Βόλος ΠΕΥΚΟΣ ΟΡΕΙΝΟΣ

ΤΟ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟ ΜΑΣ ΖΗΤΗΜΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΘΝΙΚΗ ΤΟΥ ΟΨΗ

Σὲ μιὰ χώρα ὅπου διάφορα ἔθνη ἔχουν ἀνταγω-
νισμό, εἶνε μιὰ πολὺ γνωστὴ ἀλήθεια, πῶς τίς πε-
ρισσότερες ἐλπίδες γιὰ τὴν κατοχὴ τῆς, γιὰ τὴ
νίκη καὶ τὴν ἐπικράτησιν, τίς ἔχουν ὅχι ἐκεῖνοι
ποῦ βρίσκονται στὰ μεγάλα κέντρα κ' ἔχουν ἐπ' ἄγ-
γελμά τους τὸ ἐμπόριο—ἐμπόριο πραγμάτων ἢ
γραμματίων—ἀλλὰ ἐκεῖνοι ποῦ βαστοῦν στὰ χέρια
τους τὴν παραγωγή τοῦ τόπου, οἱ μικροκτηματίαι
γεωργοὶ καὶ ντόπιοι βιομήχανοι. Τὸ πρᾶμα καθέναν
καὶ τὸ καταλαβαίνει καὶ τὸ παραδέχεται πολὺ εὐ-
κολά. Εἶνε ὀλοφάνερο πῶς ἐκεῖνοι ποῦ μαζεύονται
στὰ κέντρα—οἱ ἐμποροὶ, νὰν τοὺς ποῦμε μένα ὀ-
νομα—δὲν τῶχουν τίποτα μὲ τὸ πρῶτον φύσημα
τάνέμου νὰ σηκωθοῦν καὶ νὰ φύγουν, ἐνῶ δὲν μπο-
ρεῖ νὰ γίνῃ τὸ ἴδιον καὶ μὲ τοὺς ἄλλους, γιὰτὶ ἡ
ζωὴ τους κ' ἡ τιμὴ τους κ' ἡ περιουσία τους εἶνε
σφιχτοδεμένα ἐκεῖ στὸν τόπον καὶ χρειάζεται ἀγῶ-
νας γιὰ νὰ ξεκολλήσουν ἀπ' αὐτόν. Εὐκολοῦν
μόνον ὅταν δὲν μπορεῖ νὰ τοὺς θρέψῃ ὁ τόπος,
πρᾶμα ποῦ σπάνια συμβαίνει.

Τὴ φωτερὴ αὐτὴ ἀλήθεια, ποῦ ἔπρεπε νὰ τὴν

έχουμε πάντα μπρός στα μάτια μας και σ' αυτή άπάνου να κανονίσουμε την εθνική μας πολιτική, φαίνεται να την ξεχάσαμε όλοτετα έμεις οι Έλληνες. Και με τό δρόμο που δώταμε στην εκπαιδευτή μας φαίνεται να μὴν κάνουμε άλλο παρὰ να νεκρώνουμε πολλά κλαδιά από τό δέντρο του Έλληνισμού. Γιατί ἡ εκπαιδευτή μας και τὰ σχολεία μας μόνο δασκάλους και δασκαλοπαίδια δημιουργούν και μόνο παπάδες και παπαδοπαίδια, στενοκέφαλους μόνο σχολαστικούς θρεμμένους με την ψευτιά, που ἄμα φτάσουν σὲ ἡλικία δὲ θὰ ἴδουν μπροστά τους ἄλλο στάδιο από τὴ δασκαλικὴ ἢ τὴ μπακαλικὴ ἢ τὴ δικηγορικὴ και γιὰ να πλουτήσουν δὲ θὰ ξέρουν ἄλλο μέσο από τὴν ὑποκρισία, τὴν κολακεία, τὴν ψευτιά, τὴν κλεψιά. Δημιουργούν μόνο ἄνθρώπους που εἶνε ἀνίκανοι να θέμελιώσουν Πατρίδα, που ξεραίνεται σ' αὐτούς τῆς οἰλοπατρίδας τὸ αἶσθημα, γιατί εἶνε ἄσυμβίβαστο με τὴ ζωὴ που ζοῦνε. Κι' ἄνθρώπους που από τὰ νερά του δασκαλισμοῦ πέφτουν σ' ἄλλα χειρότερα, τῆς ἀναισθησίας γιὰ κάθε τί εὐγενικό, περιγελαστικὸς κουτοπόνηρους και διεσθαρμένους. Ἀνθρώπους τέλος που δὲν τοὺς σηκώνει ὁ τόπος, γιὰτί τοῦ εἶνε ἀχρεῖαστοι, κι' ὁ κάθε ἄνεμος μπορεί να τοὺς σαρῶση.

* *

Ὁ καυμένος ὁ Καποδίστριας, ὁ καλὸς ὁ πατριώτης, πόσο δίκιο εἶχε ποῦθελε νάρχισι από τὰ γεωργικά κ' ἐπαγγελματικά σχολεία, να κάνει πρώτα καλὰ δημοτικά, γιὰ να καταντήσῃ κατόπι στὸ Πανεπιστήμιο! Ἡρόδ' ὁ Ὁθωνας και μὰς ἔκανε τάνάποδο. Πατριώτης κι' αὐτός και πρέπει να μὰς εἶναι ἀγαπητὴ ἡ μνήμη του, μὰ και κομμάτι δασκαλὸς ὁ εὐλογημένος. Ἀντίς να τὸν χτυπήσῃ, τὸν ἔθρεψε κι' αὐτός πεῖότερο τὸ δασκαλισμὸ στὴ χώρα μας, ἔξον που μὰς ἔφερε και τῆς τοκοκρατικὰ καμώματα. Και θάκούσατε πολλοὶ ἕνα χαρακτηριστικὸ γνώρισμα, πὼς γύριζε πίσω ἀνυπόγραφα τὰ διατάγματα που εἶχαν ἀνορθογραφίς κι' αὐτὴ ἦταν ἡ πρώτη του δουλειά, να κοιτάξῃ τὴν ὀρθογραφία!

Ὅπως κι' ἂν εἶνε, μὰς ἔκανε τὸ Πανεπιστήμιο κι' από τότες πειὰ τὸ φλογερὸ καμίνι δὲν ἔπαψε να σκορπίζῃ δεξιά κι' ἀριστερά, σὰν τόσους ἀπόστολους ἐθνικούς, ὅπως πολλὰς φορὲς οἱ πρυτάνεις του μὰς τὸ κελῆδῃσαν, τοὺς γιαντροὺς του και τοὺς δασκάλους του και τοὺς θεσπέσιους—τί λόγος!—ἐσρορήτορες του. Ἀν τὸν ἔκαναν ὅλοι αὐτοὶ τὸν Έλληνισμό να προχωρήσῃ λίγα βήματα ἢ ὄχι, δὲν τὸ

ξέρω, οὐτ' ἔχω σκοπὸ νὰμφισθητήσω τις ὑπηρεσίες τους. Ἀλλὰ γιὰ σκεφθῆτε λιγάκι τὸ τί μπορούσε να γίνῃ ὡς τώρα, ἂν και τὴν ἐλευθερωμένη και τὴν ἀλευθέρωτη Ἑλλάδα στέλναμε ἄνθρώπους που να διδάσκουν τὴν ἀγάπη γιὰ τὴν δουλειὰ τὴν πραγματικὴ και δημιουργικὴ, τὴν ἀγάπη γιὰ τὴν ἀλήθεια και τὴν ἀληθινὴ λευτεριά, που να διδάσκουν γράμματα λευτερωμένα από τὸ δασκαλισμὸ και μαζί μ' αὐτὰ τέχνες και πρακτικὲς ἐπιστῆμες, μαζί ἀδερφωμένες γεωργία και ποιήση. Και σκεφθῆτε πόσο θὰ κερδίζαμε, ἂν ἐκεῖ στὰ ὑπόδουλα μέρη ὄχι μόνο δασκάλους και γιαντροὺς στέλναμε, ἀλλὰ και γεωπόνους και δειντροκόμους και κτηνοτρόφους και βιομηχάνους και λογιῶ λογιῶ τεχνίτες καλὰ κατὰρτισμένους, και ἂν ἡ Ἑλλήν. Κυβέρνηση ἔκανε ἐκεῖνα που δὲν κάνει ἡ Τούρκικη στὸν τόπο τῆς—ὅπως τώρα οὐτε ἡ Ἑλληνικὴ στὸ δικό της—ἂν ἔκανε σχολεία γιὰ τίς διάφορες τέχνες και πρακτικὲς ἐπιστῆμες, σχολεία μεγάλα που να κυριαρχοῦν στὸν τόπο.

* *

Νὰ ποιά εἶνε ἐθνικὴ πολιτικὴ κ' ἐθνικὴ εκπαιδευση. Νὰ μάθῃ τὸ κάθε Ἑλληνόπουλο τὴν ἱστορία του τόπου του, να τοῦ ἐμπνευσθῇ ἀγάπη γι' αὐτόν, μὰ μαζί μ' αὐτὰ να τοῦ δοθοῦν και τὰ μέσα να πάρῃ τὴν ἐξουσία του τὸν τόπο αὐτό, να τὸν κάνει χτῆμα του, να τόνε δουλέψῃ, να εὐτυχήσῃ σ' αὐτόν και να δεθῇ σφιχτὰ μαζί του, κἔτσι να μὴν μπορῇ εὐκολα εὐκολα να ὑπχωρήσῃ στὸν ἐθνικὸ του ἐχθρό. Ἀν ἀκολουθοῦσαμε τὸ δρόμο αὐτό, θὰ εἶχε τότε πεῖότερη δύναμη ἐκεῖπέρα ὁ Ἑλληνισμός—κ' ἐδωπέρα ἀκόμη—και τὰ παιδιά του θὰ τὰ κάρφωνε προμάχους του τόπου και θὰ τοὺς διδάσκε να βάζουν καθένα τους κι' από 'να λιθάρι γερά και τεχνικά γιὰ τὸ χτίριο τῆς Πατρίδος ἢ ὄχι; Ἐνῶ τώρα καθούμαστε και θυμόμαστε με τοὺς Βουλγάρους που διεκδικοῦν τὴ Μακεδονία, θυμόμαστε και με τοὺς Φράγκους που μὰς παίρνουν ἂπ' τὰ χέρια και τὸ ἐμπόριο ὅλο και τὴν κάθε ἐπιχείρηση και χολοσκάνουμε ἀνωφέλετα.

Κι' ἂν θέτε ἀκόμη, να κ' ἕνα ἄλλο τημεῖο που πρέπει να τὸ προσέξουμε. Τάχα αὐτοὶ που τώρα κουβαλοῦνται τὴν Ἀμερικὴ και τὴν Ἀφρικὴ και δὲν ξέρω που ἄλλου, ἄνθρωποι γεωργοὶ και δουλευτάδες, δὲ θὰ μπορούσε να σπρωχτοῦν ἐκεῖ στὴ Μακεδονία και στὴ Μ. Ἀσία και παντοῦ γύρω μας, ὅπου τόπος και τόπος τόπος ὑπάρχει πολὺ πλουσιώτερος από τὰ ξερόβραχα τῆς Ἀραβίας και Λακω-

νίας και τόπος ὄχι ξένος, ἀλλὰ Ἑλληνικός; Νὰ, στάδιο ἀποικισμοῦ κατὰλληλο, καθὼς εἶνε κατὰλληλοι κ' οἱ ἄνθρωποι που θὰ τὸν κάμουν, σὰ γεωργοὶ που εἶνε. Ὅπου ἄλλου κι' ἂν φύγουν, γιὰ να πλουτήσουν, εἶνε χαμένοι γιὰ τὴν Πατρίδα. Γιατί ἡ θάποξενωθὸν ἐλωπιδόλου ἢ τὸ πολὺ πολὺ θὰ γυρίσουν στὰ γηραιὰ τους με κανένα σακκούλι μέταλλα—προσφορά πολὺ πρόστυχη τὴν ἀγάπη τῆς Πατρίδας. Ὅτι χάνονται ὅλοι αὐτοὶ, πάρτε παράδειγμα τὸ τί ἔγινε στὴ Ν. Ρωσία και στὴ Ρουμανία και δὲν ξέρω που ἄλλου.

* *

Δὲ σὰς φαίνεται πὼς ὅλ' αὐτὰ εἶνε πράματ' ἄξια να τὰ προσέξουμε και πὼς εἶνε καιρός—και πότε δὲ θὰ ἦταν;—νάρχισουμε ὄχι πειὰ να τὸ ξεσκουριάσουμε τὸ εκπαιδευτικὸ μας σύστημα, ἀφοῦ εἶνε ὅλο σκοτεινὰ, ἀλλὰ να στυλώσουμε ἕνα ἄλλο ἰπὸ καινουργῆς, σύμφωνα με τοὺς φυσικοὺς νόμους—καὺμένη Spencer δὲν μπορεί νακουστῆς κομμάτι και σ' ἐμᾶς;—και τοὺς νόμους τοῦ καλοῦ, σύμφωνα με τὴν ἀλήθεια και τὴ λευτεριά;

Νὰ ἐλπίζουμε πὼς θὰ ζυπνήσουν και θὰ κουνηθοῦν λίγο οἱ κυβερνήτες μας, οἱ κοιμισμένοι τῆς Ἰδιοτέλειας τὸ στῶμα κι' ἀεροκοπανιστάδες, εἶνε πολὺ. Ἀς ἐλπίζουμε ὅμως πὼς θὰ μὰς κάνουν μιὰ καλὴ ἀρχὴ ἐκεῖνοι που ἐτοιμάζονται να συγκροτήσουν τοῦ χρόνου τὸ Ἑκπαιδευτικὸ συνέδριο. Θέλουν μελέτη κ' ἐργασία και πρόγραμμα φωτισμένο τὰ πράματ' αὐτὰ, μελέτη ὄχι από σκοτισμένα λογισατάτικα μυαλά, κι' αὐτὴ τὴ μελέτη ἔχουν χρέος και μποροῦν να τὴν κάμουν. Δὲν τοὺς ζητοῦμε πολλὰ πράματα. Φτάνει να μὰς δεῖξουν ποῖς εἶν' ὁ δρόμος που πρέπει να πάρουμε, ὁ δρόμος ὁ ἀνθρωπαρμένος, και να ἐδηγῇσουν σ' αὐτόν τὰ πρώτα μας βήματα.

Ι. Γ. ΣΤΑΜΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΗΛΩΣΙΣ

Φύλλα περασμένα τοῦ «Νουμά» πωλοῦνται εἰς τὸ Κεντρικὸν Πρακτορεῖον τῶν Ἐφημερίδων και εἰς τὰ κιόσκια τῶν πλατειῶν Συντάγματος Ὁμονοίας, Ἐθνικῆς Τροπέζης, Βουλῆς, Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν σταθμοῦ τροχιοδρόμου (Ὁφθαλμιατρειῶν).

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ „ΝΟΥΜΑ“

5

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

ΤΙΜΩΝΑΣ Ο ΜΙΣΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΜΕΝΟΣ ΑΠΟ ΤΟΝ

ΗΛΙΑ Π. ΒΟΥΤΙΕΡΙΔΗ

Ἐρμῆς. Μὰ τέλος πάντων τί κάνει; ὅταν σὲ στείλουν στὴ γῆ;

Πλούτος. Γυρίζω ἀπάνου και κάτω τριγυρνώντας, ὡς που να πέσω ἄξαφνα στὰ χέρια κανενός κ' ἐκεῖνος που θὰ με βοεῖ πρώτος, ἀφοῦ με πᾶει σπῖτι του, με κρατάει, δολιχάροντας ἐσένα τὸν Ἐρμῆ γιὰ τὸ ἀπάντεχο κέρδος.

Ἐρμῆς. Λοιπὸν ἦταν γελασμένος ὁ Δίας ὅταν πίστευε, πὼς ἐπὶ σύμφωνα με τὴ γνώμη του πλουτιζέ; ὅσους φαντάζονταν, πὼς τοὺς ἄξιζε να γίνουν πλούσιοι;

Πλούτος. Και πολὺ δίκαια, καλέ μου, ἀφοῦ μέστελεν, ἐνῶ ξέρεῖ πὼς εἶμαι στραβός, να ψάξω να βρῶ πρᾶμα τόσο δυσκολοβρετο και που από πολλὸν καιρὸ μὰς ἄφισε χρόνος, που οὐτε ὁ Λυγκέας δὲ θὰν τῷβρισκεν εὐκολα, γιατί τόσο σκοτεινὸ και μικρὸ εἶνε. Ἀφοῦ λοιπὸν οἱ καλοὶ εἶνε λίγοι κ' οἱ ἀμέτρητοι κακοὶ τὰ ἐξουσιάζουν ὅλα στίς πολιτείες, εὐκολότερα ἐκεῖ που τριγυρνῶ συναπαντιέμαι με τοὺς τέτοιους και με πιάνουν τὰ δῖχτυα τους.

Ἐρμῆς. Κ' ὕστερα, σὰν τοὺς ἀφίνεις, πὼς φεύγεις εὐκολα, ἀφοῦ δὲν ξέρεις τὸ δρόμο;

Πλούτος. Τότε κάπως καλοβλέπω κ' ἔχω γερά τὰ πόδια μου, ὅσο μου φτάνει μονάχα γιὰ να φύγω.

Ἐρμῆς. Μὰ γιὰ πές μου ἀκόμα και τοῦτο· πὼς ἀφοῦ εἶσαι στραβός και, μὴ σοῦ κακοφανεῖ, κιτριναρὸς κι' ἀγοσάλευτος ἔχεις τόσους ἀγαπητικούς, που ὅλοι να κοιτάζουν σ' ἐσένα και να θαροῦν ὅτι εἶνε εὐτυχησμένοι ἄμα σ' ἀποχτήσουν, κι' ἂν σὲ χάσουν να μὴ βαστοῦν να ζοῦν; Ξέρω τοῦλάχιστον ὄχι και λίγους ἂπ' αὐτοὺς πὼς με τόσο πόνος σ' ἀγάπησαν, που πῆγαν και ρίχτηκαν στὴν παλύδαθη θάλασσα και σ' ἐγκρεμοὺς ἀπάτητους, νομίζοντας ὅτι τοὺς περιφρονεῖς, γιὰτί δὲν τοὺς κοιτάζεις οὔτε

μιὰ στάλα. Μὰ κ' ἐσὺ, ξέρω καλὰ, θὰ τὸ παρξδεχτείς, ἂν νοιώθεις τὰ χάλια σου, ὅτι αὐτοὶ εἶνε δῆσφρων, ὅταν ξετρελαίνονται με τέτοιον ἀγαπητικό.

Πλούτος. Και θαρρεῖς, πὼς αὐτοὶ με βλέπουν ὅπως εἶμαι, κουτσὸ ἢ στραβὸ ἢ με ὅσα ἄλλα ψεγάδια ἔχω;

Ἐρμῆς. Ἀμ πὼς, ὦ Πλούτε, ἂν δὲν εἶνε στραβοὶ κι' ὅλοι αὐτοὶ;

Πλούτος. Δὲν εἶνε στραβοὶ, ἀγαπητέ μου, παρὰ ἡ ἀμάθεια και τὸ ξεγέλασμα, που τώρα τὰ ἐξουσιάζουν ὅλα, τοὺς στραβώνουν· μὰ κ' ἐγὼ ὁ ἴδιος γιὰ να μὴν εἶμαι μπιτ ἄσκημος, τοὺς συναντᾶω φορῶντας καμμιὰ προσωπίδα χαριτωμένη, χρυσοκέντητη και πετραδοστόλιστη και ντυμένος με πολὺχρωμη φορεσιά. Κ' ἐκεῖνοι νομίζοντας πὼς βλέπουν τὴν ἴδια τὴν ὁμορφίαν μ' ἐρωτεύονται και χάνονται, ὅταν δὲ μ' ἀποχτοῦν. Μὰ ἂν κανέναν μ' ἐδειχνε σ' αὐτοὺς, ἀφοῦ με ξεγυμνώσει ὅλον, εἶνε φανερό πόσο θὰ κατεδικάζαν τὸν ἐαυτό τους ὅτι δὲν καλοβλέπουν τέτοια χάλια κι' ἀγαποῦν ἐλεεινὰ κι' ἄσκημα πράματα.

Ἐρμῆς. Γιατί λοιπὸν, κι' ὅταν πιά γίνουν πλούσιοι και φορέσουν αὐτοὶ τὴν προσωπίδα, γελιοῦντα ἀκόμα, κι' ἂν τοὺς τὴν πάρει κανένας,